

I tal dia farà un any

El desembre, punt i final

1 El desembre, amb molt bon criteri, acaba l'any.

L'any s'havia d'acabar d'alguna manera, dic jo, i em sembla perfecte que el desembre hagi agafat pel seu compte aquesta responsabilitat. Al cap i la fi, el desembre és un mes festiu, il·luminat, d'impli-cacions religioses i comercials de primera categoria. El fet que en ell es concretin un seguit de pre-visions successòries de caire cronològic, em sembla molt ben trobat. Així, doncs, el desembre endreça l'any amb tota la cerimònia i la gent resta capficada tot i rumiant projectes de cara al futur. Només que, aquest any i, segons diuen els diaris, el futur ja ha començat. Quan la gent de bona fe llegeix el diari i rep la comunicació seriosa i solemne que el futur ja ha començat, es queda una estona sense saber per allà on vindran les bufetades. Perquè, el que sí sap la gent de bona fe, és que quan canvia el temps, d'un lloc o altre plouen bufetades. I qui més qui menys, ha de llepar. Aquest any, doncs, en ésser informada que el futur començava, la gent s'ha cordat l'americana amb gestos previnguts. I ha obert el paraigua cautelosament. I ha ensumat en totes direccions per saber d'on bufaria el vent aquesta temporada. De moment, i pel que sembla, el govern té molta bufera però no té ben decidida la direcció. I és que, a vegades, segons com, es poden provocar rebufades.

2 De fet, aquest desembre, s'ha mantingut en un capteniment de circumstàncies, degut al dol oficial. Però, al cap i la fi, tot s'ha acabat en un de- vessall de cançons i llumenetes. I és que, la vida, malgrat totes les bones intencions sumptuàries, segueix endavant. És el que passa: per molta gent que es mori, encara en queden més de vius. I els vius tenen una gana que espanta. Per això, encara que hi hagi gent que no s'hauria de morir mai, els vius tenen una força superior i moltes ganes de fer tres àpats. I, és clar, els vius acaben sempre asseguts a taula davant d'una bona plata d'arròs. Per això, per més que es digui que els difunts estaran sempre

presents, i per més bones intencions que es tinguin, l'arròs acaba sempre imposant-se. La vida, en el fons, acaba sempre vencent la mort, encara que, mirat així, per sobre, sembli que la mort venci la vida. «More't Anton que el que es queda ja es compon» diuen els adagis populars, que no solen tenir entranyes. Per això, el país, siguin quins siguin els seus il·lustres difunts, segueix la seva via. Això sí, guardant sempre la dreতা tal com ens van ensenyar des de petits.

3 Com diem, de tant en tant, el que no hi ha qui ho pari són les estadístiques. Ens referim a les estadístiques sobre el que costa la vida. La situació s'està posant d'una manera que, aviat, costarà més de viure que de morir. Les dones, que són les que, de moment, van a comprar i remenen aquestes qüestions diguem-ne gastronòmiques, tenen un aire compungit. Abans, les dones es feien uns tips de plorar inenarrables, amb els serials radiofònics i en Teodoro Martí, d'infausta memòria. Era una mena de plorar gratuït, feliç, per dir-ho d'alguna manera. Ara, no. Ara les dones se'n van a mercat i tornen plorant com magdalenes, amb el moneder buit i un decandiment econòmic inqüestionable. La feina és per a fer bullir l'olla. Fer bullir l'olla és una activitat cada vegada més complicada, que exigeix enteniment, imaginació i cultura. Aviat, per a fer bullir l'olla, la gent necessitarà estudis. Abans, a casa, ens feien resar un pare nostre a Sant Pancraç perquè ens donés salut i feina. I gràcies a Déu i, suposo, a Sant Pancraç, la feina no va faltar mai. El que va fallar alguna vegada van ser els diners, però com que tothom estava convençut que els diners no donen la felicitat, mira, tothom tranquil. Després, quan vam descobrir que per comptes de demanar salut i feina, podíem haver demanat salut i diners, ja era massa tard: havíem agafat el vici de treballar i ningú no va ser-hi a temps. Si les coses continuen així, Sant Pancraç tornarà a posar-se de moda.

LIBRERIA
ENCUADERNACION
A Clavé, 36 · Telef 870 04 32
Granollers

CARBÓ